

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 2. Den 15. Oktober 1876. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste Wilford Woodruff,
 afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
 den 12te September 1875.
 (Fra «Deseret News».)

Jeg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa nogle faa Vers i det 25de Kapitel i Matthæus. (Læseren oplæste de første tretten Vers og ligeledes den 4de, 5te, 6te, 7de og 8de Paragraf af det 14de Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog.)

Denne Aabenbaring, hvoraf jeg har oplæst en Del, omhandler tilbøielig den samme Gjenstand som en af de Parabler, Jesus udtalte, nemlig den om de ti Somfruer; begge hentyde til hans andet Komme og til hans Gjerning i de sidste Dage. En Mand kan ikke i nogen som helst Tidsalder eller Husboldning kaldes til nogen større og højere Kaldelse end til at administrere Guds Huses Ordinancer; og intet andet end Guds Kraft og den Almægtiges Inspiration kan opholde nogen Mand, ligegyldigt i hvilken Tidsalder han end lever, der er kaldet af Gud til

at forkynde Livets og Saliggjorelsens Ord, og prædike Ombvendelse til en vantro Slægt. Dette kan maaske lyde forunderligt i mange Folks Øren, men Jordens Beboere, baade Hedninger og Jøder, skalde erindre, at Gud, den Almægtige selv, hans Søn Jesus Kristus, og dennes Evangelium og Gjerning have været meget upopulære iblandt Mennefteslagterne i enhver Tidsperiode. En mere upopulær og ilbeset Lærdom end Livets og Frelsens Kundskab blev aldrig nogenstinde forkyndt for Menneftenes Børn. Ligegyldigt i hvilken Tidsalder en Profet, Apostel eller inspireret Mand er bleven oprejst for at forkynde Guds Befalinger, han har stedse havt at kæmpe med Jordens Indbyggere's Fordomme. Det er saaledes i vor Tid og var saaledes i Jesu Dage. Da han kom til Jøderne, hans egen Faders Hus, Israels Hus,

som Juda store Shiloh og Verdens Frelser, havde der aldrig nogensinde været en mere upopulær Mand i Judæa eller Jerusalem end ham, ligesom hans Fødsel til hans Dødsdag, da han opgav Aanden paa Korset og vendte hjem til Herlighed som en Martyr for Guds Ord og det Vidnesbyrd, som han bar. Og dette er, hvorfor jeg siger, at enhver Mand, i enhver Tid, der er kaldet af Gud til at forkynde Livets Ord, har til at modarbejde Aarhundreder gamle, nedarvede Traditioner, der hvile paa Jordens Indbyggere's Sind.

Parablen eller Lignelsen om de ti Jomfruer har til Hensigt at fremstille Menneskens Søns anden Tilkommelse, Brudgommens Komme forat møde Bruden, Kirken, Lammets Hustru, i de sidste Dage; og jeg tror, at Frelseren var ret, da han sagde, med Hensyn til Kirkens Medlemmer, at de fem vare vise, og de fem vare daarlige; thi naar Himlens Herre kommer i Magt og stor Herlighed forat belønne hvert Menneske efter de Gjerninger, det har gjort, medens det var i Kjød, dersom han da finder en Halvdel af dem, der bekjende sig at være Medlemmer af hans Kirke, beredte til Frelse, saa vil det være saa mange, som man kan forvente efter den Retning, som Mange tage.

Jeg ønsker, dersom jeg kan erholde tilstrækkeligt af Herrens Aand, ved nærværende Lejlighed at sige nogle saa Ord til mine Brødre og Søstre, de Sidste-Dages Hellige, de, som have paataget sig Kristi Navn. Vi leve i en af de betydningsfuldeste Husholdninger, som Gud nogensinde gav til Mennesket, nemlig den store og sidste Tidernes Fylde's Husholdning, alle Husholdningers Husholdning, og den, i hvilken alle Profetier i den hellige Bibel ville blive opfyldte, thi de fleste af alle Profetierne, der indeholdes i denne hellige Bog, ligesom Adam til Johannes den Aabenbarer, henpege til Guds

Bærl i de sidste Dage; de Dage, i hvilke Himlens Gud vilde oprette et Rige, der skulde være et evigvarende Rige, paa hvis Herredømme der ikke skulde være Ende, og Riget og Magten og Rigerne's Storhed under al Himmelen skulde overgives til den Akerhojstes Hellige, og de skulle besidde det i al Evighed. Jeg ønsker at bringe de Sidste-Dages Hellige til at forstaa deres Kaldelse, Skikning og deres Ansvarlighed til baade Tode og Hedning, Levende og Døde, paa denne og paa hin Side Storet.

Herren har aldrig opbygget sit Rige i nogenfømhelst Tidsalder, uden ved at kalde paa sine Tjenere, og arbejde gennem Menneskenes Tabernakler paa Jorden; men dette har han gjort til mange Tider og i mange Husholdninger. Og naarfømhelst Herren har havt en Apostel, Profet eller inspireret Mand paa Jorden, saa har denne havt Myndighed til at administrere Guds Huses Ordinancer, og han har arbejdet for Forfremmelsen af Guds Rige paa Jorden, enten han saa har havt saa eller mange Efterfølgere. Som det var i Noah og Lots Dage, saa skal det være i Menneskens Søns Tilkomme's Dage. Vi leve i de Dage, da Gud har udtrakt sin Haand for at oprette det store Rige, som Daniel saa. Vi leve paa den Tid, da Guds Engel har gjenbragt det evige Evangelium i Overensstemmelse med Johannes Aabenbaring, hvor han siger: „Jeg saa en Engel flyve midt igjennem Himlene, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, sigende: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen nær.“

Der har aldrig været nogen Slægt paa denne Jord, der havde større Begivenheder ivente end den nulevende. Som jeg før bemærkede, Opfyldelsen af alle

Profetierne i Bibelen henpege paa vore Dage. Oprettelsen af Guds Rige, Opbyggelsen af Guds Zion paa Israels Bjerge, Oprejningen af et Banner, hvortil Hedningene kunne fly, Advarsel til alle Jordens Nationer om at berede sig for Guds store Straffedomme, Opbyggelsen af Kirken, Folkets Helliggjørelse, Opbyggelsen af Templer til den Allerhøjeste, i hvilke hans Tjenere kunne indtræde og blive som Frelser paa Zions Bjerg, og blive Forløbere baade for de Levende og Døde, alle disse Ting ville blive udførte i vor Tid. Og en Tidzalder af større Interesse for Menneskenes Børn end den, i hvilken vi nu leve, har aldrig grædet siden Verdens Skabelse.

Hvor er den Mand, Præst eller Folk i hele den sekteriske Verden, som tror paa en bogstavelig Opfyldelse af Guds Aabenbaringer, som de indeholdes i Biblen? Dersom der er En, da skalde jeg lide at se og tale med ham. Den hele kristne Verden bekjender sig til at tro paa Bibelen, og maaste ogsaa de gjøre det, naar den er tillukket. Men aabn Bibelen og læs de Forudforkyndelser, som findes deri, vedrørende den sidste Husboldning i Tidernes Fylde, og hvor er den Mand, som tror derpaa? Der kan ikke findes én, og det udfordrer stor Tro selv iblandt de Sidste-Dages Hellige for at tro paa Guds Aabenbaringer, og berede sig for disse Ting, som vente Verden.

Figentræerne grønnes, Sommeren er nær, Tegn i Himlen og paa Jorden tyde alle paa den Herre Jesu Kristi anden Tilkommelse, men hvo forventer i Virkeligheden og bereder sig for den store Brudgoms Komme? Jeg ved ikke, at noget Folk paa Jorden undtagen de Sidste-Dages Hellige forventer denne store Begivenhed. Der kan være Undtagelser, der kan findes Mennesker, som tro paa Kristi andet Komme. Det Folk, som

kalder Milleriter, tro paa Frelserens andet Komme, og de have fastsat mange Dage, paa hvilke det skalde finde Sted. Men han kom ikke, ej heller vil han komme, førend Guds Aabenbaringer ere fuldkommede, og et Folk er beredet for hans Komme. Han vil aldrig komme, førend Tøderne ere hjemsamlede og have gjenopbygget deres Tempel og deres Stad, og Hedningene ere dragne op for at stride imod dem. Han vil aldrig komme førend Hedningene igjennem hele den kristne Verden ere blevne advarrede af Israels Eldste. De ere kaldede til at udrække Seglen og høste, thi Høsten er moden og Tiden er kommen, hvortil der hentydes i denne Aabenbaring, hvori Herren befaler de Eldste til at gaa frem og advare Verden for sidste Gang, og tilraabe Jordens Beboere at omvende sig. Og hvad jeg onsker at sige til de Eldste og til de Sidste-Dages Hellige, er: „Have vi Tro paa Gud og paa hans Aabenbaringer? Have vi Tro paa vor egen Religion? Have vi Tro paa Jesum Kristus? Have vi Tro paa Profeternes Ord? Have vi Tro paa Josef Smith, der, ved Hjælp af Urim og Thummim oversatte Mormons Bog, en Optegnelse om de gamle Fortids-Beboere af dette Kontinent, og gjen-nem hvem Herren gav de Aabenbaringer, der indeholdes i Lærdømmens og Pagtens Bog? Dersom vi tro paa disse Ting, da skalde vi visse berede os for Opfyldelsen deraf. Det er min Anskuelse, at vi indtage en af de betydningsfuldste Stillinger, som Nogen, der nogensinde ere blevne kaldede til at arbejde for Herren, have været stillede i. Vi have modtaget vor Bestikelse for dette Værk, og vi skalde berede os for at udføre de Pligter, der paahvile os i Forbindelse dermed. Sandtrubed er en af Herrens Egenstaber, og han sender eller forkynnder aldrig noget Budskab, uden at det er sandt og sikkert.

Og som en af Apostlene siger: „Ingen Profeti er nogensinde bleven fremført af menneftelig Vilje; men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig-Aand“; derfor er, hvad de talede, sandt, og deres Profetier ville have deres Opfyldelse. Enhver Ting, som Jesus talte om Judæa og Jerusalem, er blevet opfyldt til den mindste Tøddel. Jerusalems Tempel blev ødelagt, og der blev ikke ladt Sten paa Sten tilbage deraf, og Jøderne have været adspredte og ere blevne traadte under Fødder af Hedningene i atten hundrede Aar, og dette vil vedvare, indtil Hedningenes Tider ere suldkommede, hvilket snart vil se. Og, som Herren har sagt os i disse Aabenbaringer, vi ere kaldede til at advare Verden.

Vi have nu i fem og fyrrethve Aar arbejdet paa at prædike Kristi Evangelium i Hedninge-Nationerne. Vi sige Hedningene, fordi Evangeliet først gaar til Hedningene, paadet de Første maa blive de Sidste og de Sidste de Første. I fordums Tider vare Jøderne de første, til hvem Evangeliet blev sendt, men de forkastede det, og de bleve afkaarne formedelst Bantro, og Evangeliet blev derefter sendt til Hedningene; og, som Paulus siger: „Vær ikke hovmodige, men frygt; thi dersom Gud ikke haver sparet de naturlige Ørene, skal han vel heller ikke spare Ører.“ Hedningene ere salbne formedelst Bantro, ligesom fordem Jøderne. De have dræbt enhver Profet, Apostel og inspireret Mand siden Kristi Dage, og Kirken flyede i Ørten, og en Profets, Apostels eller inspireret Mands Aflysn, Saabannes, som have været kaldede til at administrere Evangeliets Ordinanccer, er ikke blevet set paa Jorden i henimod atten hundrede Aar, indtil Herren oprejste en Profet i denne Tid, i hvilken vi leve. Derfor maa Evangeliet,

der er blevet gjengivet i vor Tid, først udgaa til Hedningene.

Undertiden domme vore Naboer og Venner haardt om os, fordi vi kalde dem Hedninger, men, Gud velsigne Eder, vi ere Alle Hedninger. De Sidste-Dages Hellige ere alle Hedninge i national Henseende. Evangeliet kom til os iblandt Hedningene. Vi ere ikke Jøder, og Hedninge-Nationerne skulle høre Evangeliet først. Den hele kristne Verden skal høre Evangeliet, og naar de forkaste det, da vil Loven blive tilbundet og Vidnesbyrdet forseglet, og det vil vende sig til Israels Hus. Indtil nærværende Tid ere vi blevne kaldede til at prædike Evangeliet til Hedningene, og vi have havt til at gjøre det. Vi have advaret Verden for sidste Gang, og have været beskæftigede hermed i de sidste fem og fyrrethve Aar.

Da Josef blev kaldet af Gud, udtrævede det Tro, Inspiration og den Almægtiges Kraft over ham for at sætte ham istand til at organisere Guds Kirke og Rige, og prædike Evangeliet til Trods for den kristne Verdens Traditioner, thi de havde aandeliggjort Biblen, indtil der ikke var en Levning ladet tilbage fra et tydeligt og bogstaveligt Standpunkt. Som Følge heraf forventede Jordens Indbyggere ikke, at Guds Kirke og Rige skulde oprettes i deres Midte. Mørke har hersket paa Jorden, og gjør endnu idag, iblandt alle Nationer, og bringer Tausshed til at herste, og Evighederne sørge formedelst de Synder, Ugudeligheder og Afftyeligheder, som herste i den hele kristne eller Hedninge-Verden, og i den jødiske Verden, thi Mørket regjerer paa Jordens Overflade, og Herren kalder paa alle dens Indbyggere til at ombvende sig og -annamme Evangeliet, og, naar de have gjort saa, da at udsamles fra Babel til det Sted, han har bestemt som

en Samlings-Plads for hans Hellige. De Sidste-Dages Hellige hørte dette Evangelium iblandt Hedningene, hvor- somhelst de end boede, blandt næsten alle Nationer under Himlen, og formegetst dette Evangelium ere vi blevne udsamlende til Zion. Vi ere blevne samlede her i en vis Hensigt, og denne Hensigt er at opfylde Guds Aabenbaringer.

Da vi forlode Missouri og Nauvoo, ladende bag os vore Børns og Fædres Grave, bleve vi af vore Fjender uddrevne i Orken med den Forventning, at vi skulde omkomme, og dette ene og alene af den Grund, at vi troede paa Aabenbaring og Profetier, paa levende Profeter og Herrens Tjenere. Vi syntes, at det var haardt at blive drevne fra vore Hjem og vore Lande, som vi havde kjøbt af Regjeringen og betalt for; men jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, at dersom dette ikke var slet, vilde mange Profetier have forblevne uopfyldte, Profetier med Hensyn til Israels Bjerge, og den store Mangfoldighed, der skulde indsamles dertil, med Hensyn til Oprettelsen af et Banner derpaa, Opbyggelsen af Byer og Stæder og Guds Tempel i deres Midte. Alle disse Ting vilde være saldne til Jorden uopfyldte, dersom vi ikke vare komne til disse Bjerge og havde opfyldt dem. Og saaledes med mange andre Profetier. Vi ere blevne kaldede til- sammen for at udføre Herrens Gjerning, og Herren forventer af os, at vi skulle opfylde vore Pagter og holde hans Bud. Dersom vi gjøre dette, da har han skænket os store Forjættelser. Herren har givet det hellige Præstedomme til Israels Uldste, og han fordrer af vore Hænder, at vi skulle opfylde disse Aabenbaringer og Befalinger, og med Hensyn til den Parabel, som jeg oplæste, jeg, som et Individ, føler, at det er nødvendigt for mig, og, jeg kan sige, for hele Folket, at

have Olie i vore Lamper, dersom vi forventer at se og forstaa de Ting, der høre Guds Rige til.

Herren har udvalgt et kongeligt Præstedomme og et helligt Folk af denne Verdens svage og skrøbelige Ting til Opfyldelsen af hans Aabenbaringer; og vi ere blevne befalede at gaa frem og bære Vidnesbyrd om disse Ting, og vi have gjort saa. Vi vilde være blevne fordømte og Guds Forbandelse have hvilet paa os, dersom vi ikke havde gjort saa, fordi at den fastsatte Tid nu er kommen til at opbygge Zion, til at oprette dette Guds Rige, addare Verden og berede den paa den Almægtiges Straffedomme. Millenniumet er ved at gry over Verden; vi ere ved Slutningen af det sjette Tusinde Aar, og den store Hviledag, Millenniumet, hvorom Herren har talt, vil snart oprinde, og Frelseren vil komme i Himlens Skyer forat regjere over hans Folk paa Jorden i tusinde Aar. Herren har et stort Værk for, og han bereder sig et Folk til at udføre dette før end sit Komme. Nu opstaar der det Spørgsmaal, Brødre og Søstre, ere vi beredte i vore Hjerter? Opsatte vi disse Ting? Opsatte vi som et Folk vor Ansvarlighed overfor Herren? Herren har oprejst et Rige af Præster her i disse Dage for at oprette hans Kirke og Rige, og berede Vejen for Menneftens Søns anden Tilkommelse, og Himlens Gud har givet sine Tjenere Rigets Nøgler ihænde, og han har sagt: „Hvadsomhelst jeg har bestemt ved disse mine Tjenere, skal worde opfyldt, thi til dem har jeg givet Fuldmagt til at binde og besegle baade paa Jorden og i Himlene, imod den Almægtiges Brede Dag, hvilken vil oprinde over Verden.“

Jeg tænker mange Gange, at vi som Israels Uldste og Sidste-Dages Hellige ere meget langt fra at indse vor Stilling overfor Herren. Den Gjerning, der ud-

fordres af os, er stor og mægtig; det er den Almægtiges Gjerning. Vi holdes ansvarlige for Forkyndelsen af Kristi Evangelium til alle Jordens Nationer, at advare Hedningene, at forberede de tabte ti Stammers Tilbagevenden og for at bringe Evangeliet til det ganske Israels Hus. Vi holdes ansvarlige for alt dette, samt for at bygge Templer for den Allerhøjeste, hvori vi kunne indgaa og udføre Ordinanconer for de Dødes Frelse. Der er halvtregstindstyvetusinde Millioner Aander, indesluttede i Aanderne Verden, der aldrig nogensinde i deres Liv saa en Profet, Apostel eller inspireret Mands Afsyn. Ingen Mand, befuldmægtiget af Gud, forkyndte nogensinde Livets og Frelsens Budskab til dem, og uden Myndighed vare deres Administrationer unyttige, thi dette er jo netop, hvad Præstedømmet er for. Himlens Gud har bestillet dette fra Ewig- heds til Ewighed. Disse Væsener i Aande- verdenen døde i Kjødets uden Lovens, uden Evangeliet, og de ere indesluttede i Fæng- sel. Josef Smith prædiker for dem, og saa gjør Tusinder af Israels Eldste, der ere døde og gaaede hinsides Sløret. George A. Smith, som dvælede hos os indtil for saa Dage siden, vil med Fryd og Glæde deltage med sine Brødre i Arbejdet hin- sides Sløret. Da jeg saa en ti tolv Tu- sind Mennesker møde her i Tabernaklet for at bevise denne Mands Regeme den sidste Tre, tænkte jeg ved mig selv: „Hvor langt større en Forsamling omringer ikke nu hans Aand i Aanderne Verden.“ Ja, de tælle Millioner der, imod hvad vi ere her, og Guds Tjenere ville prædike det samme til dem, som Jesus prædikede til Aanderne i Forvaring. Medens hans Regeme laa i Graven i tre Dage og Nætter, gif han bort og prædikede til Aanderne i Forvaring, at de kunde blive dømt i Lighed med Mænd i Kjødets, at de kunde erholde Del i Opstandelsen, i

Overensstemmelse med Vidnesbyrdet, de havde modtaget. Som jeg sagde for, Himlens Gud kræver dette af deres Hæn- der. De vilse ikke døbe Nogen i Aan- derne Verden; ej heller vil der blive givet eller taget tilægte, alle disse Ordinanconer have til at blive udforte paa Jorden. Paulus siger hentydende her til: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde; om de Døde alveles ikke oprejses, hvi døbes de da for de Døde? Herren holder os ansvarlige for at opbygge Templer, paadet vi deri kunne udføre de Ordinanconer, der ere nødvendige for de Dødes Frelse.

I enhver Husholdning har Herren havt Mænd, som vare forudbestillede til et vist Arbejde. Vi dvælede Alle i Guds Nærvarrelse, forend vi kom her, og saa- danne Mænd som Abraham, Isak og Jakob, de gamle Profeter, Jesus og hans Apostle modtoges deres Bestikkelser, forend Verden blev til. De bleve bestillede, forend Verdens Grundvold blev lagt, til at komme her og iklædes et kjødeligt Ta- bernakel, og arbejde for Herrens Sag, og dette formedelt deres Tro og Trofast- hed. I kunne se den store Forskjellighed af Aander, som engang have været i Guds Nærvarrelse, ligesaa dem, som staa for hans Throne og ned til Dævlene. En stor Mængde af Himlens Starer bleve nedstyrte formedelt deres Ugude- lighed. Lucifer, Morgenrødens Søn, og dem, som fulgte efter ham, bleve ned- styrte til Jorden, og bo her indtil denne Dag, et Hundrede for hver Mand, Kvinde eller Barn, der drager Aande her paa Jorden. De bo her uden Legemer, und- tagen hvad Tabernakler de kunne komme ind i til at regjere og prædicere over.

Vi blive forlangte til at bygge Templer, hvori vi kunne forvalte Herrens Huses Ordinanconer, paadet at Fængslets Døre kunne blive aabnede, og Fangerne

satte i Frihed. Verden siger: „Vi tro ikke paa noget saadant Løjeri!“ Vi vide dette meget vel, det var saaledes i Noah og Lots Dage, men Folkets Bantro standse ikke Floden eller Ilden, ej heller vil denne Slægts Bantro standse Guds Haand et eneste Djeblit. Guds Engle have ventet i Himlens Tempel i fem og fyrretyve Aar paa at gaa frem og høste paa Jorden. Hveden og Klinten maa gro tilfammen indtil Høsten; Folket maa blive advaret; de Hellige udsamlede; Zion opbygget; Templer oprejste; de Levende advarede; de Døde forløste; paa det at Israels Vildstes Klæder kunne være rene for alle Mennesker.

Det er ved Guds Kraft, at de Vildste ere blevne opholdte i de forgangne Dage. Og jeg ønsker at sige til mine Brødre — og hvad jeg siger til dem, siger jeg til mig selv — vi skulle vaagne op, vi skulle aabne vore Øjne for at se, vore Øren for at høre, og vi skulle aabne vore Hjerter til at forstaa vor Bestikkelse og Stilling overfor Herren; thi dersom vi, som Sidste-Dages Hellige, ville holde op med at bede, miste den Hellig-Lands Lys og atter vende os til Verdens daarlige Elementer, da vil Herren komme til at sige til os: „Gaa bort af min Vej, mine Hensigter kunne ikke hindres,“ og han vil oprejse Andre til at udføre denne Gjerning. Herren har aldrig talet noget Usandt, eller gjort nogen falske Løfter. „Hvo er jeg, siger Herren, at jeg lover og ikke holder? Hvo er jeg, siger Herren, at jeg befaler og bliver ikke adlydt? Disse Ord's Indhold er, at Herrens Løfter ere Ja og Amen, og omendkjøndt Himlen og Jorden forgaa, vil hans Ord dog aldrig fejle i deres Opfyldelse.

I en Paragraf i den Aabenbaring, som jeg læste for Eder i denne Eftermiddag, hedder det: „Og atter: Herren skal lade sin Røst høre af Himlene, sigende, giv Aagt, o, I Nationer paa Jorden og hører den Guds Ord, som skabte Eder. O, I Nationer paa Jorden, hvor ofte vilde jeg have forsamlet Eder ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger; men I vilde ikke. Hvor ofte har jeg kaldet Eder ved mine Tjeneres Mund, ved Engles Sendelse, ved min egen Røst, ved Jordens Røst, ved Lynets Røst, ved Stormens Røst, ved Jordstjælvs Røst, ved store Hagl, ved Hungerensnob, ved alle Slags Pestilensers Røst, ved den store Vasuns Lyd, ved Doms Røst og ved Barmhertighedens Røst den ganste Dag og ved Hæders og Vres Røst og det evige Livs Rigdomme, og jeg vilde have frelst Eder med en evig Salighed, men I vilde ikke? Se, Dagen er kommen, da min Brede's Staal er fuld.

Hvor ofte har Herren ikke sendt Profeter som i Noah's Dage, Lot, Abraham, Enok, Jesus Kristus, Josef Smith og Brigham Young? Hvorofte have Israels Vildste opløstet deres Røst til Jordens Indbyggere og ere blevne forlastede? Ville ikke disse Ting opstaa til Dom imod dem? Jo viskelig, de ville. Herren har tilbudt det evige Evangeliums Fylde til Jordens Beboere i vor Tid, og de vægre sig ved at modtage det. Broder Pratt her, jeg selv og Tusinder af os have rejst Titusinder af Mile tilføds, uden Pung og Tasse, bærende vore Kandsler, vadet over Sumpe og Moradser, svømmet over Floder, og tippet vort Brød fra Dør til Dør for at prædike dette Evangelium til denne Slægt. (Fortf.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Overensstemmelse mellem Skriftens Profetier og Nutidens Aabenbaringer.

Den oplyste og agtpaagivende Læser af Skriften kan ikke undgaa at bemærke en Kjendsgjerning, som tydeligt fremstiller Guds Barmhjertighed — at guddommelig Straf forudgaaes af guddommelig Advarsel. Dette fremgaar særlig af Beretningen om Noah, som var en „Retfærdigheds Prædikanter“ i 120 Aar, og, inspireret af Gud, advarede Menneskene om en almindelig Syndsflod og indbød dem til med ham at blive delagtige i Frelsen. Gud udvalgte sin Tjener Lot til at kundgjøre for Indbyggerne i Sodoma og Gomorraa deres store Ugudelighed og forudforlynde dem deres totale Tilintetgjørelse. Paa lige Maade advarede inspirerede Profeter Indbyggerne af Egypten og Stæderne Tyrus, Sidon, Damaskus, Jeriko, Ninive, Babylon og Andre. Og ikke alene advarede Gud, igjennem Moses, Israels Børn om de Besværligheder, som vilde komme over dem ved Ulydighed og Opsætsighed, men han oprejste tillige samtidige Profeter, som udtrykkelig forudsagde det babyloniske Fangenskab. Atter, førend Jerusalems Ødelæggelse og den jødiske Nations Tilintetgjørelse, advarede Jesus og hans Apostle Jøderne, og vilde have frelst dem fra de forfærdelige Trængsler og Forfølgelser, som senere overgik dem, men de vilde ikke lytte til den guddommelige Naades Tilbud.

Disse profetiske Advarsler og Paamindeiser vare ikke alene Naadegjæringer af Jehovah, hvoraf de bedre Sindede kunde benytte sig, men de vare tillige uundgaaelige, paa det de Uguelige kunde opfylde deres Uretfærdigheds Staal ved at forlæste guddommelig Aabenbaring, og saaledes være aldeles uden Undskyldning.

Den store Lærdom, der ligger under disse Beretninger i Bibelen, er, at efterstom saa mange Bredees Domme, der have ramt Menneskenes Børn, altid ere forudgaaede af guddommelig Advarsel, saa vil derfor saadanne Begivenheder som alle Jordens Rigers Ødelæggelse, og en almindelig, forfærdelig Tilintetgjørelse, som hyppigt forudsiges af Profeterne, visseligen ogsaa forudsiges af lignende guddommelige, samtidige Advarsler og af en tilsvarende betydelig Karakter. Alle sande Bibeltroende vilde derfor vedvarende forvente fornyet Aabenbaring, forberedende for den store Slutnings-scene af Jordens Prøvetid og vilde modtage den tydelige og ligefremme Mening af Guds Ord udtalte desangaaende, som de indeholdes i de saa Skriftsteder, som vor Plads tillader os at citere for at støtte dette Synspunkt.

Johannes den Aabenbarer beskriver nøjagtigt de store Straffedomme, som skulde komme over Jordens Indbyggere i de sidste Dage, og erklærer udtrykkelig, at førend disse Straffedomme bleve udøste over Jorden, han saa „en Engel flyde igjennem Himlene, som havde et evigt Evangelium at forlynde dem, som bo paa Jorden, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som sagde med høj Røst, frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen.“ (Aabenb. 14, 6.) Her finder Herren Jorden moden i Uretfærdighed, men sender en Engel forat gjengive det evige

Evangelium til Jorden, i den Hensigt at frelse alle Oprigtige af Hjertet, ligesom i Noahs Dage, fra den overhængende Dødelæggelse. Dette Vidnesbyrd er aldeles i Overensstemmelse med Jesu, som gav til Svar paa hans Disciples Spørgsmaal: „Hvad skal være Tegnet paa Dit andet Komme og Verdens Ende?“ — Dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ Nogle fortolke dette Svar til alene at have Hentydning til Jerusalems Dødelæggelse og det jødiske Riges Døds. Vi tro, at det har Hentydning til Verdens Ende. Det er desuagtet vist, at Evangeliets Forkastelse forårsagede Jødernes Fald. Ligesom Evangeliet beredte Vejen for Messias første Komme, saaledes bereder det ogsaa Vejen for hans andet Komme. Ved dette Evangelium vilde Kristus have oprettet sit Rige iblandt Jøderne, dersom de havde annammet det; ved de samme Midler vil hans Rige sluttelig blive oprettet paa Jorden, for aldrig at tilintetgøres. Og ligesom Evangeliets Forkastelse bevirkede Jødernes Fald, saaledes vil dets Forkastelse nedstyrte enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, udgjørende det store Babylon; og „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himlen, vil blive givet til et Folk, som er den Allerhøjstes Hellige, hvis Rige er et evigt Rige, og alle Riger skulle tjene og adlyde ham.“

Johannes den Aabenbarer giver os ikke Navnet paa den Engel, som skal komme; men efter som Johannes, Zachariae Søn, almindelig kaldet Johannes den Døber, var Jesu Forløber, „i Elias Aand og Kraft“ for at gjenbringe Evangeliet for hans første Komme, synes den Ret at gjengive det at henhøre til ham; og heri, som i alle andre Retninger stemme Josef Smiths og Oliver Cowderys Vidnesbyrd overens med Skrifterne, idet de erklære, at Johannes den Døber i Virkeligheden kom tilsyne for dem og ordinerede dem med det aaroniske Præstedømme, derved benyttende dem til at indlemme Menneskene i Kristi Kirke, saaledes gjenoprettet paa Jorden for at berede Bruden for Kristus, Brudgommen, og indlede en Retfærdigheds- og Freds-Regering. Og Forkastelsen af dette Evangelium — i Form og Ceremonier, Aand, Magt og Myndighed, det samme som det, der bevirkede Jødernes Fald — ville medføre den totale Kuldkastelse og Fald af enhver Regering og Nation paa Jorden, thi saaledes have Guds Profeter forudsagt.

Malachias taler med megen Tydelighed om de sidste Dage: „Se jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt, og strax skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I søge, og Pagtens Engel, som I have lyst til, se, han kommer, sagde den Herre Zebaoth. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag, og hvo kan staa, naar han skal ses? Thi han er som Smelterens Ild og som Tvætterens Sæbe.“ Denne Forudsigelse underretter os om, at Kristus vil sende sit Sendebud for at berede Vejen for hans andet Komme, en Tid, da Kristus pludselig vil komme til sit Tempel med stor Magt og Herlighed. Hvad er mere sandsynligt, end at dette Sendebud vilde være det Samme som ved hans første Komme? Og hvad er mere i Overensstemmelse med Skriften, end at dette Sendebud skulde atter gjengive Evangeliet, raabende Omvendelse og Daab til Syndernes Forlæbelse?

Atter siger Profeten: „Se Dagen kommer, der brænder som en Døn, da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, og den Dag, som kommer, skal opbrænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som ikke skal lade dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol,

og der skal være Rægebom under dens Binger; og I skulle gaa ud og tage til som sebede Kalve. Og I skulle undertræde de Ugudelige; thi de skulle vorde Afte under Herrens Fødders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth. Se, jeg sender Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Vand." (Mal. 4, 1-6.) Her er der tydeligt og udtrykkeligt Vidnesbyrd om, at Herren skal fordærve den Ugudelige, Rod og Top, ved Ild. (Se ligeledes Esaj. 24, 1-6, og 2det Petri Brev 3, 5-13.) Og at han vil sende Elias, Profeten, med en vis Mission førend hin store og forfærdelige Dag. Nogle paaftaa, at Johannes den Døber var Elias, og at „Herrens store og forfærdelige Dag“ havde Hentydning til Jerusalem og Jødernes Udelæggelse ved Titus. Men vi spørge: „Ere alle Fovmodige og Ugudelige, Rod og Top, blevne udelagte, og det ved Ild?“ Esheller er dette sandt selv om Jøderne, thi deres „Rod og Top“ eksistere næsten overalt. Esheller var Johannes den Døber Elias, emendstjondt Johannes „skulde gaa frem i Elia's Vand og Kraft, at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og de Gjenstridige til de Retfærdiges Sind, at berebe Herren et velstiftet Folk.“ (Luk. 1, 17.) Johannes erklærede selv, at han ikke var Elias. (Joh. 1, 21.) Elias betyder Gjengiveren, og Johannes kom i Elia's Vand og Kraft forat gjengive visse Regler, Gaver og Privilegier hørende til Evangeliet til Jøderne, forudsat at de vilde modtage dem; og derfor siger Jesus, idet han taler om Johannes, „dersom I ville annamme det;“ denne var den Elias, som skulde komme, men efterdi de forafstede ham, var han ikke deres Elias, og Johannes sagte saa, og selgelig „vendte han ikke Børnenes Hjerter til Fædrene“ etc. Malachias Forudsigelse slaar derfor uberørt af denne Hentydning til Johannes den Døber, og hans Komme maa derfor forudses umiddelbart for denne Ophrændelses Dag, som forudsagt. Vi have Josef Smiths og Oliver Cowderys Vidnesbyrd om, at Elias, Profeten, kom tilsynne for dem i Herrens Hus i Kirkland, paa den 3die Dag i April, 1836, og overgav til dem visse Regler og Kræfter hørende til denne Tidernes Fylde's store Husholdning, i bogstavelig Overensstemmelse med og i Opfyldelse af Malachias Forudsigelse. Og her stemme Skriften og nyere Aabenbaring atter overens, og de Helliges Hjerter blive trostede og opholdte i Troen, ved gjentagne Kjendsgjerninger, paa Frelserens uroffelige Forsikring: „Himlen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle aldrig forgaa.“

Korrespondance.

England.

Liverpool, d. 27. Septbr. 1876.
 Præsident D. N. Liljenqvist.
 Kjære Broder.
 Deres Breve af 4de, 20de og 23de

September ere rigtigt modtagne, men mangfoldige Forhindringer have forhindret et tidligere Svar, i Særdeleshed da der ikke var særlige Forretningsanliggender,

som udkrævede Svar, og Forretninger ophøbe sig her i store Masser.

Det glædede os meget at erfare det forsøgede Antal af Døbte i de forskjellige Provindsler, De omtalte, og en tiltagende Begjær efter at undersøge, og vi haabe, at Ederes tilfældende Konferencemøder maa udrette meget Godt. Emigrantkompagniet af 13de September ankom til New York den 23de denne Maaned efter mindre end 10 Dages Rejse, hvoraf jeg skønner, at de have haft en ligesaa behagelig som hurtig Rejse, og jeg haader, at de snart maa naa deres Bestemmelsessted uden Tab af Personer eller Ejendom, og at de efter deres Ankomst maa forblive nidkjære i Troen.

Vi blive vedvarende indtrængende bedet om at hjælpe denne eller hin til at emigrere, og vi ere indskrænkede nok til ønske, at vi kunde, men have endnu ikke erholdt hverken Tilladelse eller Midler til at gjøre saa, og begynde at frygte for, at det ikke vil ske tidnok for iaar, saa at vi maa søge at tilfredsstille os selv med at tage det for afgjort, at det er eller vil blive «all right» paa begge Maader, thi Herren staar ved Røret for

sit Værk, og er istand til og rede til at ede dets Anliggender, som det bedst behager ham i hans Visdom. Til samme Tid ønsker jeg inderligt, at Deres Forventninger om en stor Emigration fra Skandinavien næste Aar maa blive virkeliggjorte, efter som de skandinaviske Hellige ere saa anbefalelsesværdig slittige i Alt, hvad der henhører til deres Emigration, ved at være sparsommelige, hjælpsomme til hinanden og villige til at betalt det vedvarende Emigrations Fond deres Gjæld.

Forholdene Hjemme ere for Tiden meget rolige efter de seneste Esterretninger, dog have Græshopperne gjort nogen Skade i Bear Lake, Cache og Weber Basleys.

Værket skrider godt fremad paa de britiske Der, men langsommere, end jeg kunde ønske, paa Grund af den stærke, herskende Ligeegyldighed hos Mange for Alt, undtagen denne Verdens Ting og Anliggender. Tidsterne ere slittige og glade i deres Arbejde og ere alle ved god Helbred. Vi ere alle vel og forene os i at sende vore venligste Hilsener til Dem og alle de Hellige.

Deres Broder i Evangeliet,
Albert Carrington.

„Lille Josef“ og Polygami.

(Fra «Ogden Junction».)

San Francisco Bladet „Calle“ af 14de September indeholder Rapport over et Møde, afholdt i Daikland Point den foregaaende Aften, ved hvilket Josef Smith afholdt en Tale. En ældre tilstedeværende Herre rettede nogle besvarende Spørgsmaal til Taleren, der havde erklæret sig imod Polygami i hvilkensomhelst Form. Han erklærede ligeledes, „at hans Røst

havde altid været hævet derimod, og hans Stemme skulde vedblive at være imod det.“

Denne ligefremme Erklæring, dersom den er rigtig berettet, sætter det aldeles udenfor Talerens Evne paa hvilkensomhelst Maade at sno sig fra det Udsald, det vil bringe. Den omtalte Herre spurgte Mr. Smith, om hans Fader ikke havde opholdt Polygami. Han svarede: „Kjends-

gjerninger, som jeg har truffet paa, have bragt mig til den Slutning, at han hverken praktiserede eller sanktionerede det, jeg har erklæret dette. Jeg har indtil nu ikke kunnet finde tilstrækkeligt Vidnesbyrd for, at han nogenfinde sanktionerede eller praktiserede det. Jeg ved, at det siges, at han gjorde, men jeg har ingen Kjendsgjerninger, der kunne overbevise mig derom."

For en kort Tid siden opfordrede vi Mr. Smith, der i sin Avis havde henvist til nogle Artikler i „the Junction“ angaaende Polygami-Spørgsmaalet, til tydeligt at erklære, om hans Fader lærte og praktiserede Polygami eller ej. Han holdt pludselig op med at afludere til „the Junction“ og Polygami. Nu, da han er blevet haardt betrængt i en offentlig Forsamling, er han bleven nødsaget til at forklare sit Standpunkt og erklære det. Vi vide ikke, hvormeget der udfordres til at overbevise Mr. Smith om, at hans Fader lærte, opmuntrede og praktiserede Polygami. Han maa vist være lig den gamle Dame, der blev bebrejdet, at hun ikke var modtagelig for Overbevisning. „Ikke modtagelig for Overbevisning,“ sagde hun. „Jeg vil lade Dem vide, at jeg er modtagelig for Overbevisning; men,“ tilføjede hun efter en Pause, „jeg kunde lide at se den Mand, som kunde overbevise mig.“

Derksom Mr. Smith ønsker Vidnesbyrd, der kan paatvinge ham Overbevisning, enten han ønsker at blive overbevist eller ikke, saa lad ham komme til Utah og tale med de samme Personer, som overbeviste hans Broder David, og om det end ikke vilde have ligesaa mægtig Virkning paa ham som paa hans Broder, saa vil det dog idetmindste forhindre ham

fra med Sandhed at fremkomme med saadanne Ytringer som de ovenfor anførte.

Derksom Mr. Smith virkelig mener, hvad han siger, hvad vi dog antage for meget tvivlsomt efter de Vidnesbyrd og Kjendsgjerninger, som han har modtaget, saa findes der her Hundreder af Meener, som kunne oplyse ham om Kjendsgjerninger, der vilde forjage al Vantro, og nogle saa Vidner, der vare med hans Fader ved Ceremonier i Nauvoo, som vilde for bestandig jage paa Flugt enhver Tvivl, han kan nære om denne Gjenstand.

Derksom han ønsker at belæmpe Polygami, maatte han gjøre det ved Lærdom og Praxis og aabent og ærligt komme frem i sin sande Karakter som en Modstander af det System, for hvilket hans Fader levede, led, blodte og døde. Det er forgæves og unyttigt for ham at forsøge paa saa sent et Tidspunkt at forblinde Verden med Hensyn til hans Faders Lærdomme og Praxis vedrørende Polygami. Disse Fakta ere for vidt bekiendte og for tydelig godtgjorte. Flere Deltagere i og Vidner til flere af Josef's Ægtefæder leve endnu idag og ere bekiendte som saadanne for denne Artikels Forfatter og denne Menighed; og det er Toppunktet af Daarfab for hans ærgjerrige Son at vilde staa frem imod alle de Kjendsgjerninger, som rejse sig imod ham. Derksom „Lille Josef“ ikke paa sin Tilbagerejse fra Kalifornien ønsker at møde Præsident Young, hans Faders lovmæssige Efterfølger, saa lad ham standse paa Bejen og have en Times Samtale med William Clayton, hans Faders Skriver, der skrev Aabenbaringen om celestialet Ægtefæd, eftersom den kom fra Josef Smiths, Martyrens, Læber.

Zions Centralstav.

(Fra «Juvenile Instructor».)

Udentviol er Majoriteten af Utahs nuværende Befolkning bleven født i Territoriet. Deres hurtigt tiltagende Antal og den Kjendtgjerning, at et Organ, viet til deres Belærelse, kan opholdes, fremstille klarligen det Sidste-Dages Værks stærke Fremgang. For En, som har rejst over meget af Nordamerika, udfordrer det Overvejelse at tænke sig, at der findes Tusinder i Utah, som kun have set Naturen, saaledes som den udsolder sig i Klippebjergenes storartede og prægtige Landskaber. De have endnu at lære Mød-sætningen imellem snevre Dale, omgivne af uhyre Klipper og Bjergkloster, og de ensformige, græsrigge Sletter, undertiden forandrende sig til skønne Prairier, oplivede ved rislende Strømme og tilstrækkelig Skov til at give Landskabet Afveglings Behagelighed, som karakterisere Landet, der grændser til Missouri og Øvre Mississippifloderne.

Det er i Sandhed et skønt Syn og vil, naar det er illødt Sommerens Liv og skønne Dragt, afgive ligesaa megen Glæde og Nydelse til Natur-Elskeren som nogenstomhelst Del af de Forenede Stater. Den interessante Forbindelse med vort Folks sundne Historie og vore Forhaabninger for Fremtiden kunne maasse bidrage til den Følelse, at der ikke findes nogen Del af dette Land, set af Forsfatteren, som overgaar Jackson County, Missouri, i Jordbundens Frugtbarhed og den Afvegling af Høj og Dal, Prairie og Skov, som danner det harmoniske Hele, der altid fryder Øjet og henrykker Sanserne. Det synes umuligt, at Valget af dette Sted som det fremtidige Centrum for Zion kunde have været et blot Tilfælde.

Paa den Tid, det var beboet af de Hel-lige, dannede Missouris Grændser mod Vesten den yderste Grændse for de Hvides Settlementer, bag hvilke kun meget Lidt var bekjendt om Landet.

De, som ikke ere villige til at indrømme, at Josef Smith levedes ved guddommelig Aabenbaring, maa tilstaa, at han havde en mærkværdig, opfattende Forudsøelse, som de maasse ville kalde Enubed, af dette Lands Fremtid.

Dersom Læserne af «the Instructor» ville studere et godt Kort over Landet i Forening med et Jernbanekort, da ville de bemærke, at det er det nordamerikanske Kontinents Centralpunkt for alle praktiske industrielle og kommercielle Djemed og al almindelig Inter-Kommunikation. Ved den Nedre-Mississippiflod har det en fortrinlig Vandforbindelse med den mexikanske Havbugt, ved Floden Ohio med en stor Del af Landet østen derfor; ved den Øvre-Mississippiflod med en overordentlig Landstrækning imod Nord; og med Nordvest lige indtil Foden af Klippebjergene ved den mægtige Missouri og dens ubstrakte Bifløder. Ved et stort Netværk af Jernveje er det forbundet med Handelen paa den mexikanske Havbugt ved Staden Galveston; med den store Verdenshandel over det Atlantiske Ocean, med den store Kjøde af mægtige Indsøer mod Nord og med Pacifik Oceanet i Vesten. Det nærmer sig hurtigt til at blive et Midtpunkt for Handel og Befolkning, og det maa paa naturlige Principer blive vor store Republiks politiske Midtpunkt.

Endskjøndt mange af de gamle Hel-lige uidentviol ville gaa bort førend Zions Forløsning, vil Flertallet af deres Børn

dog være Vidner til denne og mange andre Omvæltninger i Landet. Paa dem, i Forening med Israels Tusinder, som endnu vilde komme til dette Kontinent, vil snart Ansvarligheden af dette store Værk hvile.

Store Forandringer maa finde Sted her, førend de Hellige kunne nyde deres Rettigheder og leve i Fred. Stor Bitterhed lægges ofte for Dagen overfor de Eldste, og det er forholdsvis kun Faa, sammenlignet med de Mange, der synes villige til at lytte til deres Prædiken. Der er Ingen, som lægger større Fjendtlighed for Dagen end hine, som have apostaseret og ere vendte tilbage fra Utah.

Der er Nogle, som ikke samledes med de Hellige paa den passende Tid, og ere saldne i Mørke, men de erindre endnu den Glæde, de engang nøde i Sandheden. Der er mange Andre, som kun vide meget lidt om de Hellige, undtagen hvad de have hørt af deres Fjender. Iblandt alle disse, omfattende en Mængde forskellige Religioner, ere nogle Faa blevne samlede af de Eldste; men det er meget lig Opsamlingen af nogle saa, adspredte Korn, efterat Hosten er endt. Enhver Art af Ugubelighed er fremherskende i Landet, og Tusinder sole Frygt for den nærmeste Fremtid uden at vide hvorfor.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

Præsident Young og Raadet samt Lejrens Hovedstyrke forbleve i Dalen indtil den 26de August, paa hvilken Dag de paabegyndte deres Tilbagerejse. Den 3die Septembris mødte de det første Kompagni af Familier, hvilket var afgaaet fra Winter Quarters i Juni Maaned. Dette var Daniel Spencers Kompagni. Den næste Dag traf de Eldste Parley Pratts Lejr. Den 5te mødte de Kaptainerne A. D. Smoots, G. B. Wallaces og C. C. Richards Kompagnier. Den 7de mødte de Kaptain Eddvard Hunters Kompagni, med hvilket Eldste John Taylor rejste, og den 8de mødte de Kaptain J. M. Grants Hundrede. Den 18de Oktober kom tre Vogne og et Antal Ryttere Pioner-Kompagniet imøde, hvilke vare sendte fra Winter Quarters til deres Assistance. Den 3die Oktober naaede Pio-

nererne efter en anstrengende Rejse til Elkhorn Floden. Præsidenterne Young og Kimball udtalte deres Tilfredsshed med Pionerernes Opførsel under deres Rejser og velsignede dem i Herrens Navn. Ved Solnedgang ankom omtrent tyve Vogne fra Winter Quarters med Biskop N. K. Whitney, John S. Fulmer, William Kay og mange Andre, medbringende Fødemidler og Sæd. Den 31te Oktober, da Kompagniet var omtrent en Mil fra Winter Quarters, hjørte de Tolvs Vogne frem foran Fronten, og Præsident Young bemærkede: „Brodre, jeg vil sige til Pionererne, jeg ønsker, at I ville modtage min Tak for Ederes Venlighed og Villighed til at adlyde Ordre. Jeg er tilfreds med Eder, I have gjort vel. Vi have udført mere, end vi forventede. Af 143 Mænd, som drog ud, og hvoraf nogle

vare syge, ere Alle vel. Ikke en Mand er død, vi have ikke mistet en Hest, Mule eller Oxe uden formedelst Ligegyldighed. Herrens Betsignelser have været med os. Derksom Brodrene ere tilstredse med mig og de Tolv, ville De da tilkjendegive det ved opløste Hænder "

Alle Hænder opløstede. Præsident Young vedblev: „Jeg søler til at velsigne Eder i Herrens, Israels Guds Navn. I ere affledigede og kunne gaa til Eders Hjem.“

Kompagniet kjørte i Orden ind i Winter Quarters omtrent en Time før

Solnedgang. Gaderne vare opfyldte af Folk forat tage dem i Haanden, efterfom de passerede igjennem Linierne, og Pioneererne glædede sig ved atter at se deres Hustruer, Børn og Venner efter en Fraværelse af over sex Maaneder, i hvilken Tid de havde rejst over to Tusind Mile, opsogt en Plads, hvor de Hellige kunde bo i Fred, og udført den interessanteste Mission i denne Husholdning. Efterfom ikke en Sjæl i Lejren var død, og ingen ulykkelig Hændelse var vedersfaret Nogen, solte de Alle til at prise Herren.

(Forts.)

Poesi.

Den døende Vidsste.

Snart lukker jeg mit trætte Dje
Dg slumrer ind i Dødens Blund;
Mit sundne Liv med al dets Noje
Mig som en Drøm nu synes kun.
Det sandt, og Glæder saare saa
Jeg sandt mit Haab at bygge paa.

Min Tid var kort og suld af Prover,
Men hvo, som sætter Lid til Gud,
Skal se, han Mistundhed udøver
Mod den, som elsker Jesu Bud.
Jeg søler nu i Døden Fred
Dg Haab om evig Salighed.

Som moden Frugt frastilles Stammen,
Min Aand skal snartlig kaldes hen,
Dg denne Hytte salde sammen
At hvile til Opstandelsen.
O, hvilken Trost at tænke paa,
At snart mit Legem skal opstaa.

Nu skal jeg Verdens Larm forlade
Dg nyde Bions sande Fred,
Alt hedengangne Venner glade,
Forventningsfulde sue ned

Paa denne Afskedstime her,
At hyde mig Velkommen der.

Mit Præstedomme jeg medtager
For der at kunne gadne dem;
Dg hvorfornøjet det Gud behager,
Jeg Fredens Budskab bærer frem.
Jeg ser igjennem Dødens Port
For mig et Bælk saa kjont og stort.

Saa sørg ej, Venner, ved min Vaare,
Thi jeg skal nyde Hvilen sod,
Men lad det være Glædens Laare,
Som rinder ved en Vidsstes Død;
Vi stilles kun en liden Tid —
Bliv trofast i den gode Strid.

Nu er jeg træt og lukker Djet;
Jeg søler Dødens klamme Haand;
Farvel! Farvel! jeg gaar fornøjet,
Dg frigjort søler jeg min Aand.
Nu synker jeg i Dødens Favn —
Farvel! Farvel! i Jesu Navn.

C. C. A. Christensen.

Blandinger.

En Irlænder, der var dreven til Fortvivlelse formedelst sine daarlige Omstændigheder og de høje Priser paa Levnetsmidler, købte en Pistol og gik med den ud ad Landevejen. Da han saa mødte en Herre, standsede han ham med de Ord: „Deres Penge eller Deres Liv! Da den Fremmede kunde se, at Pat var en Begynder i det ædle Røverhaandværk, sagde han: „Nu skal jeg sige Dig, hvad jeg vil gjøre, jeg vil give Dig alle mine Penge for Pistolen!“ — „Lad gaa!“ Pat modtog Pengene og den Fremmede Pistolen. „Nu,“ sagde den Fremmede, „hid med Pengene, eller jeg blæser din Hjerne ud!“ — „Blæs væk, min Kjære,“ sagde Pat, „der har aldrig været et Korn Krudt i den endnu.“

Da en ærlig Landsbypræst af sin Menighed blev anmodet om at foranstalte en almindelig Bod og Bededag formedelst den vedvarende Tørke, sagde han med aabenhjertig Enfold: „Jeg vil gjøre Eder den Tjeneste, som I bede mig om; men I kunne være overbeviste om, at vi dog ikke saa nogen Regn, saalænge Vinden blæser fra Nord.“

Udste Niels August Christensen døde i Ephraim, San Pete Co., Utah, den 25de August 1876 efter omtrent 1 Aar og 3 Maanedes Sygeleje af Alsthua og Watersot.

Han var født i Kjøbenhavn den 10de Juni 1834 og blev døbt til Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Efteraaret 1850. Han emigrerede til Utah 1868 og var elsket og agtet til sin Død. Under sit langvarige Sygeleje var han taalmodig og hengiven i Guds Vilje, og hans hele Interesse syntes at være i Evangeliets Principer og disses fremtidige Triumf over Bankundighed og Fordom.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Udste Wilford Woodruff	17.	Lidt af vor Kirkes Historie	30.
Redaktionens Bemærkninger	24.	Poesi	31.
Korrespondance	26.	Blandinger	32.
„Lille Josef“ og Polygami	27.	Dødsfald	32.
Bion's Centralstav	29.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenkængade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.